

Arrest

nr. 101 390 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd op 15 april 1988 geboren in Kandahar-stad, district Kandahar, provincie Kandahar. Uw familie is echter afkomstig uit het dorp Kuz Mamal, district Saydabad, provincie Maidan-Wardak. Uw eerste zes levensmaanden bracht u door in Afghanistan. Daarna trok uw familie naar de stad Rawalpindi in Pakistan om de oorlog in Afghanistan te ontvluchten. Daar bemachtigde u illegale identiteitsdocumenten waardoor u een opleiding in Pakistan kon krijgen. U studeerde af als ‘Bachelor in Commerce’ aan de universiteit van Punjab. Daarna werkte u negen maanden voor een telefoonbedrijf. U keerde in totaal drie keer terug naar Afghanistan. Een eerste keer voor twee maanden in 1997 toen uw moeder stierf, een tweede keer voor 12 dagen in 2005-2006 en een derde keer in 2009-2010. U ging telkens naar Kuz Mamal. U kon echter niet in Afghanistan blijven vanwege de preciaire veiligheidssituatie. U kon er ook geen werk vinden omdat men u door uw opleiding en identiteitspapieren als Pakistaan beschouwde. U

keerde terug naar Pakistan. In Pakistan vreesde u opgepakt te worden door de FIA (Federal Investigation Agency) omdat u een Afghaanse Pashtoun bent en illegaal in Pakistan verblijft. Daarom probeerde u op 19 september 2011 Europa te bereiken via Iran. Daar werd u echter opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. U ging terug naar Pakistan en waagde een tweede poging om naar Europa te geraken op 23 oktober 2011. Op 15 juni 2012 kwam u aan in België en op 26 juni diende u uw asielaanvraag in. Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS op 17 oktober 2012 verklaart u dat uw eerdere beweringen in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 8 augustus 2012) volledig verzonnen zijn.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. Allereerst dient aangestipt te worden dat u bij aanvang van uw asielprocedure onjuiste verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ op 8 augustus 2012. U verklaarde toen - geheel onterecht zo blijkt nu - dat u Afghanistan bent ontvlucht omdat uw vader goederen transporteerde voor het Amerikaanse leger. De Taliban kwamen hier achter, ontvoerden u en hielden u 40 à 50 dagen gevangen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Ten aanzien van het CGVS geeft u momenteel aan dat deze verklaringen gelogen waren en dat u eigenlijk in Pakistan bent opgegroeid, er heeft gestudeerd maar daar onmogelijk als Afghaan kon blijven. Van een ontvoering door de Taliban, omwille van de werkzaamheden van uw vader, is er hier helemaal geen sprake meer. Dat u initieel ten aanzien van de Belgische asielinstanties dusdanig afwijkende verklaringen heeft afgelegd, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, ook al geeft u tijdens het gehoor op het CGVS zelf aan dat u toentertijd heeft gelogen. De vraag dringt zich op in hoeverre uw huidige verklaringen dan nog voor waar kunnen worden aangenomen, gegeven het feit dat u geen enkel begin aan bewijs kan neerleggen dat betrekking heeft op uw identiteit, herkomst en/of vluchtmotieven. Vervolgens dient opgemerkt dat - zelfs aangenomen dat uw laatste versie van de feiten de juiste is - uw mogelijke vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade ten opzichte van Afghanistan moet beoordeeld worden. Uw familie is Afghaans, u bent daar geboren en u draagt nog steeds de Afghaanse nationaliteit, zo stelt u zelf (CGVS vragen 24, 35-38, 40-41, 48, 57, pg 2-3). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen problemen in Afghanistan hebt gekend die voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd (CGVS vragen 81, 126, 128, pg 2-3). Hetgeen u vertelt over uw problemen in Afghanistan is louter een beschrijving van de algemene situatie in Afghanistan. Dat er problemen zijn met de Taliban en dat zij tegen de regering en tegen het helpen van de buitenlandse mogendheden zijn, is alom gekend. U maakt het echter niet aannemelijk dat u persoonlijk moest vrezen voor vervolging in Afghanistan. U haalt in dit verband geen enkel concreet feit of incident aan. Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U studeerde bachelor in Commerce aan de universiteit van Punjab en u spreekt vier talen vloeiend waaronder uw eigen landstalen, Pashtou-Dari, én het Engels (CGVS vragen 5-6, 62). Daarnaast komt uw vader regelmatig in Kabul en woont en werkt hij er momenteel als timmerman (CGVS vragen 23, 67, 68, 77). Hierdoor is Kabul voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk en beschikt u er over naaste familie. U bent immers een hoogopgeleide jongeman met een sociaal netwerk in Kabul. Overigens verklaarde u in de vragenlijst van de DVZ dat u de laatste zes maanden voor uw definitief vertrek uit Afghanistan in Koti Sangi, Kabul-stad, heeft gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 9). Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR

meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schendt.

Verzoeker stelt dat zijn huidige verklaringen volledig waar zijn.

Verzoeker stelt dat hij geen werk kan vinden in Kaboel omdat men hem als een Pakistaan beschouwt. Hij stelt ook dat Kaboel geen veilige stad is en citeert hiervoor uit verschillende internetartikels.

2.1.2. Stukken

Verzoeker legt geen nieuwe stukken neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad sluit zich hiervoor aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan geen problemen heeft gekend die voldoende zwaarwichtig zijn

om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd. Verzoeker stelde dat hij niet in Afghanistan kon blijven vanwege de precare veiligheidssituatie doch hieruit blijkt niet dat verzoeker er individueel vervolgd wordt omwille van één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag, te weten zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. De overige door verzoeker aangehaalde motieven, met name dat hij in Kabul geen werk kon vinden omdat men hem door zijn opleiding en identiteitspapieren als Pakistaan beschouwde, zijn motieven van louter socio-economische aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag vallen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er met betrekking tot hem persoonlijk feiten of omstandigheden bestaan die zijn beroep op vluchtelingenschap rechtvaardigen

2.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Om dezelfde reden als onder 2.1.1. maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het EHRM oordeelde immers dat een terugkeer naar een moeilijke socio-economische situatie niet het minimumniveau van hardheid vereist dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./Verenigd Koninkrijk).

Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96 en §97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Kaboel vestigt. De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker een *bachelor in Commerce* behaalde en vloeiend vier talen spreekt, waaronder Pasjtoe, Dari en Engels. De Raad ziet niet in waarom verzoeker als Pakistaan zou worden beschouwd, aangezien hij de beide Afghaanse landstalen spreekt en de Afghaanse nationaliteit bezit. Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht opgemerkt dat verzoekers vader regelmatig naar Kaboel komt en er momenteel woont en er werkt als timmerman. Bijgevolg beschikt verzoeker in Kaboel ook over een familiaal netwerk waarop hij kan terugvallen.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*" De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen

staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

De internetartikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bevestigen dat burgers het slachtoffer worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER